

[Kofod-Svendsen]

dige hænder i arbejde. Det er den egentlige drivkraft til en stram udgiftspolitik, fordi man så fjerner de virkelige udgiftskrævende poster på finansloven.

På side 12 er man inde på, at man skal satse på en bedre mulighed for privat opsparing.

Jeg vil gerne spørge finansministeren, hvordan regeringen helt konkret vil omsætte det i praksis. Det er jo noget, man har talt om i mange år, og som alle er enige om, men hvordan det er hensigten at fremme privat opsparing – som det hedder nederst på side 12 – vil jeg gerne have konkretiseret lidt mere. Man vil også have et øget udbud af nøglearbejdskraft. Jeg går ud fra, at det hænger sammen med uddannelsespolitikken. Og endelig vil man have gunstig lokaliseringseffekt.

De hensigtserklæringer, som står her, kan jeg ganske tilslutte mig, men jeg vil gerne have præciseret det med hensyn til opsparingen. Jeg mener, det har været noget af akilleshælen i mange, mange år i dansk økonomisk politik, at når der endelig har været en glædelig vækstudvikling, så flere er kommet i arbejde, er det hurtigt blevet omsat i et stigende privatforbrug, som har ødelagt den ellers gunstige udvikling.

Med hensyn til enkeltsager på finansloven er jeg enig i det, der er den overordnede målsætning: en stram udgiftspolitik. Men det betyder jo ikke, at man ikke kan rokere lidt rundt med de enkelte poster. Og der kan altså også være nogle besparelser, som faktisk er dyre besparelser. Jeg vil komme med et par eksempler.

Først er der hele afholdssagen. Der overrasker det mig, at regeringen igen vil prøve på at spare. Men det er jo ganske små beløb. Sidste år satte vi Blå Kors på finansloven, og det er så med igen i år, altså for 1990. Men fra 1991 skal Blå Kors ikke have offentligt tilskud. Det er i størrelsesordenen ½ mio. kr.

Det er jo ikke nettoudgifter for staten. Blå Kors løser utrolig vigtige sundhedspolitiske, menneskelige opgaver. Her er der altså en privat organisation, som stiller utrolig mange menneskelige ressourcer til rådighed, og den får så et mindre tilskud, men det skal bortfalde fra 1991.

Ser vi på nogle af de andre private organisationer, ser vi, at man vil beskære støtten. Det kan være 100.000 kr. eller 130.000 kr., det er små tal. Men hvorfor denne holdningstilkendegivelse, efter min mening af negativ art, fra regeringens side? Kortsigtet!

Vi vil gøre, hvad vi kan – også uden om regeringen – for at få fjernet denne besparelse. Jeg kan tilslutte mig det, SF var inde på. Vi er parate til at forhandle og gå sammen med hvem som helst for at hindre den slags kortsigtede besparelser. Vi ønsker ikke at bruge milliarder af kroner. Vi ønsker heller ikke bare at strø om os med penge. Men her er der jo tale om minimale udgifter og u hensigtsmæssige og holdningsmæssigt forkerte besparelser.

Lad mig nævne et andet eksempel: Vi har noget, der hedder Møltrup Optagelseshjem. Det er under socialministerens område. Det er et hjem, som har fungeret fortræffeligt i mange år, og som har fået en mindre støtte via finansloven. Det skal nu fjernes fra finansloven. Det vender vi os også imod. Her er vi også parate til med et flertal uden om regeringen at få Møltrup Optagelseshjem til fortsat at være på finansloven.

Et par andre eksempler: Forældres pasning af alvorligt syge børn. Igen en mindre udgift, men den betyder utrolig meget for de forældre, som har handicappede børn, og som selv vil stå for pasningen, frem for at man skal satse på dyre institutionsløsninger. Hvorfor vil regeringen spare her?

Vi ved, at Mødrehjælpen af 1983 yder et væsentligt forebyggende arbejde. Der er tale om 4 mio. kr. Også dér vil regeringen spare. Det vender vi os imod.

Det er vigtigt for mig at slå fast, at når vi ikke siger ja til disse enkeltbesparelser, er det ikke udtryk for, at vi bare vil lade pengene fosse ud af statskassen. Det er udtryk for nogle holdninger, som også burde være i overensstemmelse med regeringens egen holdning, nemlig at fremme private organisationer og at fremme den enkelte familie. Der er ikke tale om dyre institutionsløsninger og udvidelse af den offentlige sektor. Det er faktisk en form for privatisering, som jeg mener at regeringen siger nej til ved sine besparelsesforslag.

Det er lidt overraskende, at vi skal gå til den anden side i Folketinget for at få forståelse for, at her er nogle private organisationer, som yder en overordentlig vigtig samfundsmæssig indsats. Jeg kunne også nævne nogle andre eksempler, men lad dette være nok.

Så er der forholdet mellem den offentlige og den private sektor. Her er vi enige i, at der er et skævt forhold, og det skal ændres, først og